

Tretze Mans

Art & Book

David Besora / Maite Villafranca / Iban Calzada
Enriqueta Vendrell / Carles Porta / Llorenç Rosanes
Silvia Colomina / Tensi Solsona / Montse Baraldés
Josep Ripoll / H.C. / Llorenç Martí / Teresa Nogués

Edita

Institut d'Estudis Ilerdencs
Fundació Pública de la Diputació de Lleida
Plaça de la Catedral, s/n. 25002 Lleida
Tel. 973 271 500 - Fax 973 274 538
fpiei@diputaciolleida.cat
www.fpiei.cat

Organitza

Institut d'Estudis Ilerdencs

Comissariat i disseny

Anselm Ros

Projecte Art & Book

Creació idea: Son Projects (Julià Sunyer, Lluís Vidal)
Coordinació: Anselm Ros, Maria Planas, Carme Iborra i Julià Sunyer.

Text

Ramon Rubinat

Fotografia

Els artistes (de les mans)
Marisa Bisbe (de les obres)
Josep Ignasi Rodríguez (de les mans, pàg. 28)
Marcel Curcoy (de les mans, pàg. 18 i 22)

Relligat dels originals

Paper Lligat (Joan Ferrer, Margarita Torné)

Traducció

Serveis Lingüístics Torsitrad

Disseny gràfic

Parèntesi

Impressió

Norprint

© 2007 de l'edició, Institut d'Estudis Ilerdencs

© 2007 dels textos, els autors

© 2007 de les fotografies, els autors

DL: LI-621-07

Art & Book

Tretze Mans

Lleida, del 19 d'abril al 24 de juny de 2007

Sala Gòtica de l'IEI

Diputació de Lleida

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

FOTO “FINISH”

Una burca és una presó però hi ha dones que diuen que, segons en quin país et trobes, la invisibilitat és el que més s'assembla a la llibertat. El sonet és una caixa perfecta i incòmoda on s'han encabint alguns dels grans trossos de la literatura. La Tercera Llei de Newton diu que tota força d'acció sobre un cos genera una força de reacció amb la mateixa magnitud, amb la mateixa direcció i... en sentit oposat. Els déus, sense la matusseria dels seus profetes, conservarien tota la seva màgia. Plotí digué: “No són dos, l'espectador és u amb allò que contempla”.

...Una pàgina en blanc, al mateix temps que imposa el seu silenci, també reclama la nostra cridòria.

Si tornés a néixer, viuria amb més intensitat, em centraria en les coses més importants de la vida, etc., etc. Si aquella nit hagués parlat amb ell, si m'hagués fixat amb els seus ulls, si hagués vist que no em mirava sinó que s'estava acomiadant... per sempre. Si no m'hagués deixat endur per la rutina, si hagués fet cas al cor, si hagués reconegut que no l'estimava, que era amb ella perquè la inèrcia del calendari és implacable i contundent; si li hagués dit que no...

...Una pàgina en blanc és el que més s'assembla a una segona oportunitat. Equival a tornar a néixer, equival a parlar amb un fill suïcida i dir-li les paraules que l'han de salvar... d'ell mateix. Equival a posar un punt i final al mig d'una història i tenir espai suficient per viure'n i escriure'n d'altres. La pàgina en blanc ens converteix en un Déu petit a punt de generar moviment, a punt d'escriure una història, a punt de donar-se una segona oportunitat.

Fa uns anys va sortir un llibre titulat “Penso, ergo no existeixo”. El llibre defensa la idea de què donar-li massa tómb a les coses fa que no ens llencem mai a fer-les. Els aspectes teòrics, la preparació, el càlcul de totes les possibilitats, ens prenen, massa sovint, el temps que hauríem de dedicar a l'acció. Aquesta idea l'ha recollit la tradició popular, els poetes, els polítics, tothom... Des de Napoleó (“la millor defensa és un bon atac”) fins a Fabio Capello (“el millor atac és una bona defensa”), l'acció, en qualsevol de les seves possibilitats, sembla que és més productiva que la simple i lenta pensa. Cal actuar, cal desfer-nos de la mortalla intel·lectual, i com uns Llätzers de nou encuny, hem d'aixecarnos i caminar.

...Una pàgina en blanc és una crida a la nostra mandra, a la nostra por i a la nostra prudència, per assistir a una festa de carnaval.

Una fitxa de la policia, una enquesta de Telefònica, un qüestionari de l'autoescola, el registre de la Tele-tienda, un examen de l'Escola Oficial d'Idiomes, els missatges al 7775, les trucades al 11-8-88, el llibre de família... La nostra vida, xifrada en dades, en respostes múltiples i, en molts casos, xifrada, també, en mentires, ocupa un bon espai als arxius de l'administració i als arxius d'un bon nombre d'empreses públiques i privades. Som una successió de dates, noms, llocs, opinions, respostes, preferències i preguntes. Som una profusió de dades laterals, de contextos, de conjuntures i casualitats que diuen, encara que no vulguem, allò que som o allò que hem estat.

...La pàgina en blanc també és un formulari en blanc, un lloc on deixar escrita la fórmula que més

ens beneficiï, un lloc on respondre al nostre qüestionari més íntim, un lloc on examinar el coneixement que tenim de nosaltres mateixos, un lloc on iniciar el llibre dels nostres fantasmes familiars. En una pàgina en blanc també hi caben les paraules administratives de la nostra situació al món.

Hi ha pàgines en blanc que intimiden, que donen mal rotllo, que dissuadeixen... són les pàgines en blanc falses, les pàgines en blanc disfressades, les pàgines que llueixen un logotip com qui llueix els antecedents penals. Es tracta de pàgines que s'han segellat als hotels, als bars, a les empreses, a la universitat o als ajuntaments. Es tracta de pàgines presoneres, pàgines que són com el bestiar i els esclaus, pàgines que porten la marca de l'amo com una advertència, com un avís a navegants, com un *copyright* de la seva ànima. El logotip és com un rebut que el dimoni li dóna a Faust.

...Escriure en aquestes pàgines és incòmode. Hom té la sensació que totes les paraules que s'hi posin passaran a engrossir els beneficis d'un banc o una financera: perquè aquestes pàgines han subscrit una hipoteca de per vida... i a ningú li agrada donar sang a una víctima dels comptes del Dràcula.

L'*horror vacui* o la por a la pàgina en blanc no són més que eufemismes. El que realment fa por, el buit que no podem suportar és el de la nostra existència. Els budistes diuen que som com un cilindre i que, des que naixem, la societat s'afanya a tractar d'omplir-lo, a tractar d'omplir-nos. Els costums, la llengua, la història, la nostra cultura..., tot es posa a dins del cilindre que som. Però no n'hi ha prou amb tot això, i aleshores arriba el desig; el desig de veure el cilindre ple. I ens posem a somniar, a anhelar impossibles que mai no podrem satisfer. Per sublimar aquests impossibles, desplaçem l'objectiu del desig cap al consum: pensem que un cotxe, uns pantalons o una Game Boy ens poden ajudar a omplir-nos, a satisfer-nos; però no. Res no l'omple, res no ens omple. Els budistes diuen que el que cal fer és tot el contrari: buidar el cilindre, anul·lar el desig, anul·lar-nos, anul·lar el jo... i assolir el nirvana. El nirvana és la pàgina en blanc per antonomàsia. Però aquesta pàgina en blanc, aquest silenci ontològic, només és possible per a l'eremita, el monjo o l'estilita. Des del moment en què hi ha dos persones juntes, hi ha escriptura. Aleshores escriure no és cap altra cosa que comentar les meravelles del món i el misteri de la vida. Escriure és fixar-se en els detalls, en les anècdotes, en la gent, en tot allò que ens envolta. Escriure és un divertiment magnífic, una companyia fidel, i és, també, una manera de dir el que pensem sense que ningú ens interrompi. Potser no podrem desfer-nos de tot el que hi ha al cilindre, potser no podrem anul·lar ni el desig, ni el jo, però sí que podem agafar el cilindre i buidar-lo en una pàgina en blanc. Aleshores l'escriptura adquireix una funció terapèutica immillorable. La psicolingüística sosté que, respecte a qualsevol cosa, "si ho saps, ho saps dir". Escriure, en aquest sentit, equival a conèixer-nos, i, conèixer-nos equival a saber viure amb nosaltres mateixos. Escrivim allò que som, i així ens sabem.

...Buidar-nos en una pàgina en blanc no ens farà arribar al nirvana però sí que ens pot ajudar a ser feliços.

La modalitat més trista de la pàgina en blanc és aquella que conté escrites quatre o cinc línies que l'escriptor ja veu que no li agraden. El destí d'aquesta pàgina acostuma a ser el reciclatge o la paperera: convertir-se en pilota de paper –com un planeta rebregat per la sequera- i anar a parar a una cistella o al terra. L'altra possibilitat és girar-la i escriure una altra cosa a les seves espatlles (en el doble sentit: al seu darrere i sense que ella ho sàpiga). Però aquests textos mai no són definitius. Una pàgina amb

lletra rebutjada mai no serà definitiva, sempre serà una pàgina subalterna, un sac de boxa, un simulador de vol.

...Aquestes pàgines no són pàgines escrites sinó que continuen sent pàgines en blanc. Són “pàgines en blanc amb línies escrites” perquè allò essencial és encara la netedat, la blancor. L'error no ens agrada i no volem donar-li cap protagonisme. Unes frases mal fetes no poden arribar a robar-li l'ànima a una pàgina en blanc. L'error, així com la malaltia, el fracàs o el pecat, sempre seran corruptors de la blancor.

...Una pàgina en blanc amb un inici d'història que no porta a cap lloc és una pàgina que tampoc arribarà enlloc.

Normalment, les invitacions per a una festa, una exposició, un concert, etc., acostumen a fer-se en unes targetes que sempre indiquen, més o menys, la mateixa informació: nom dels patrocinadors, anunci de l'acte, relació dels participants i indicació de lloc, dia i hora. Raymond Queneau, el 1947, va escriure els seus exercicis d'estil. En aquest llibre explica la mateixa història de 99 maneres diferents. En va escriure 99 i no 100, que és un número rodó i donaria més la sensació de cosa acabada, precisament per això, perquè no volia que ho semblés. La pàgina 100, la que vindria a tancar el llibre, l'ha d'escriure el lector. La pàgina 100, una pàgina blanca, és tota una invitació, una manera de dir-nos que ara hem de ser nosaltres, amb el nostre propi estil, els qui escriguem la versió número 100 d'aquesta història.

...La pàgina en blanc, en aquests casos, actua com una targeta d'invitació sense lletra. Nosaltres, per cortesia, acceptem el regal... i escrivim.

L'Anselm Ros, museòleg de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, va demanar a tretze artistes de Lleida que narressin una història. Podien utilitzar el llenguatge que volessin (fotografia, dibuix...). El repte? En un període curt de temps i amb 25 fulls de 35 x 35 cms., havien de narrar una història. Havia de ser una peça nova, una obra feta *ad hoc*, que portés el segell de la urgència i recollís el batec dels impulsos. És tractava d'enfrontar-se a la pàgina en blanc com qui fa una miniatura: condensar el procés creador en el temps i en l'espai; es a dir, comprimir el temps de creació i la superfície d'actuació, i també es tractava, com dèiem, d'explicar una història. Resultat: tretze artistes i 30 dies de feina lluitant contra 25 pàgines en blanc i contra ells mateixos.

Aquest projecte és com un combat de judo: cal moure's amb rapidesa, agafar la idea pel pit, reduir-la i aconseguir immobilitzar-la. El gest ha de perseguir la bellesa de l'execució i l'eficàcia de la seva acció: huracà i ordre, elefant i porcellana xinesa, un Ferrari en una comitiva fúnebre, el perfil del llampec amb la força d'una central elèctrica, el flaix del telenotícies amb la càmera de Maquiavel.

Les narracions que aquí es presenten són una carrera de seixanta metres, són més explosió que velocitat. Aquest catàleg, de fet, n'és la foto “*finish*”.

Ramon Rubinat

Teresa Nogués

(Torrent de Cinca, 1963)

La gravetat de la força

Mixta sobre paper

Març 2007

El document que teniu a les mans pot afectar la vostra sensibilitat. El seu contingut està basat en fets reals. En persones desconegudes protagonistes absolutes de la nostra història.

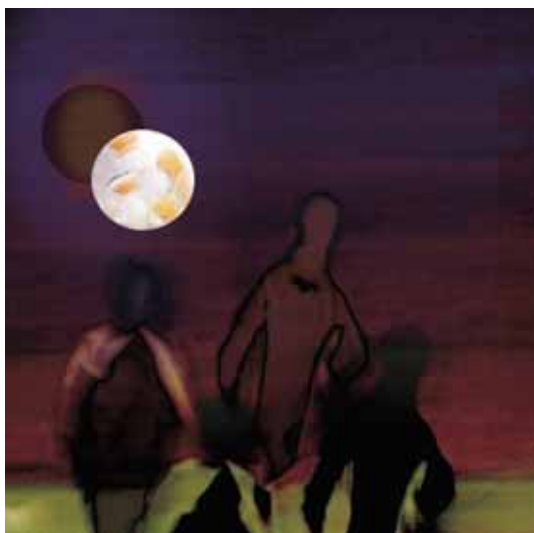

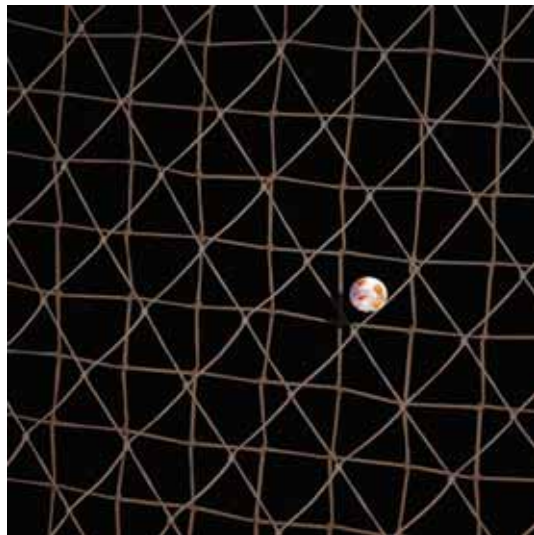
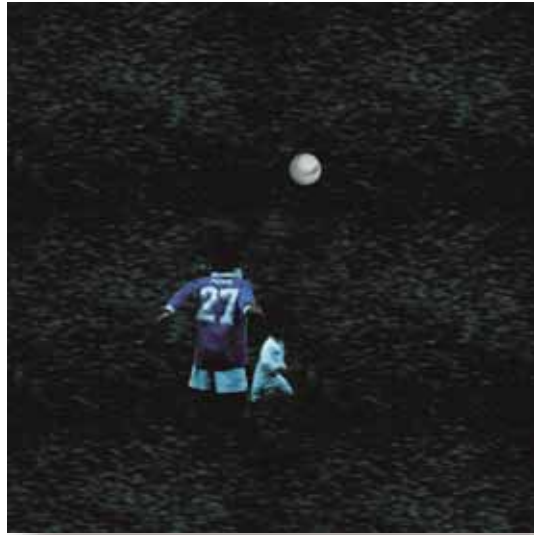
Llorenç Martí

Somnis de futur

Fotografia
Abril 2007

Ja posats a fer, sentat amb els peus penjants damunt d'un mar d'aigua dolça, el paisatge de la memòria esdevé una imatge regeneradora del passat per afrontar la il·luminació amb l'expressió lliure dels somnis.

Carles Porta

(Madrid, 1968)

Notes sobre un bosc imaginari

Tinta i llapissos aquarel·lables

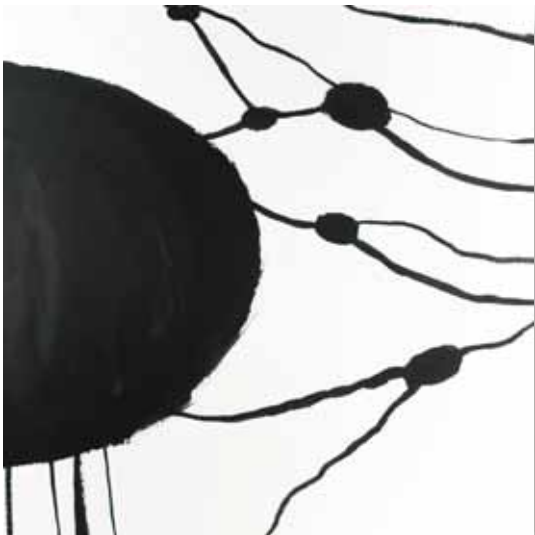
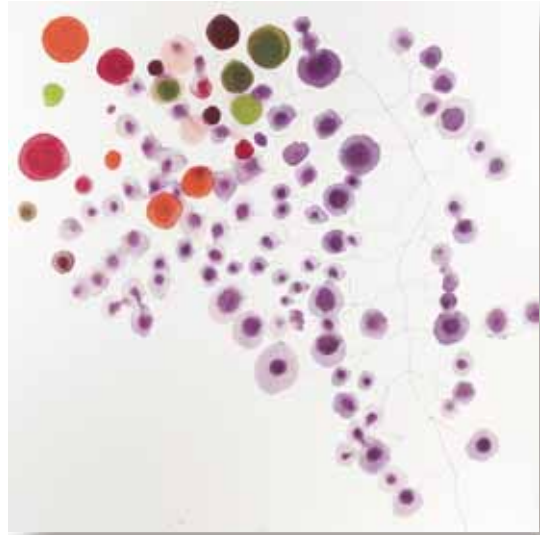
2007

Aquí hi vinc sovint.

Robo sempre coses rares i noves.

A ombra i s'està fresquet.

David Besora

(Lleida, 1969)

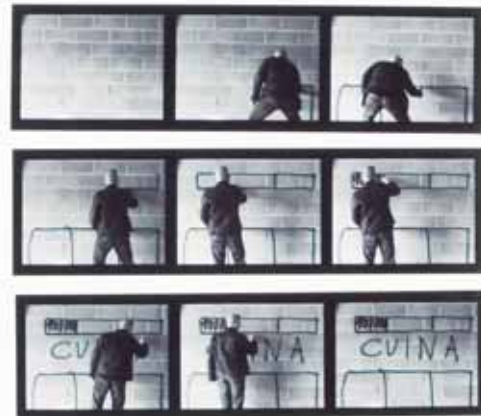
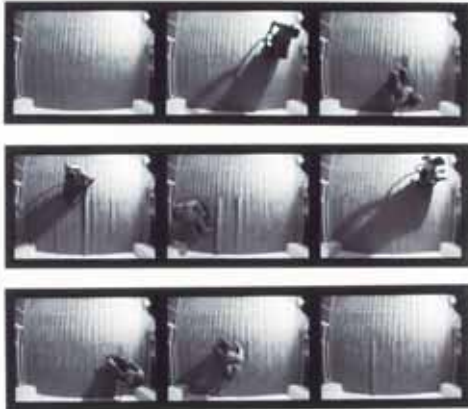
9/nou

Fotogrames capturats de vídeo
Abril 2007

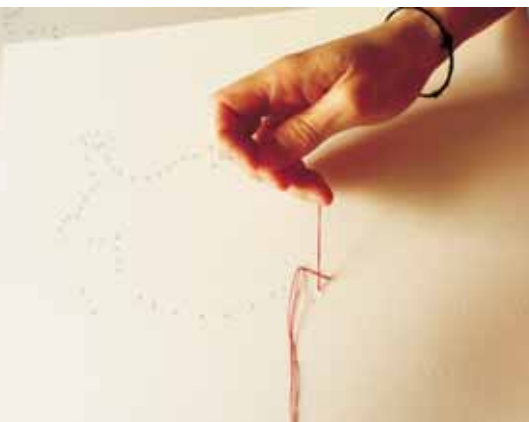
Els vaig demanar uns minuts de la seva vida, i me'ls van donar. Ells, i tots els que no hi surten i que també treballen cada dia, m'han motivat a perseverar en aquesta vida d'artista.

9 projectes, nou accions, 9 fotogrames, nou amics...

També és un homenatge a Duane Michals, que tant m'ha inspirat en la recerca del llenguatge narratiu i a plantejar-me la fotografia com una eina per crear petites històries.

Enriqueta Vendrell

(Lleida, 1966)

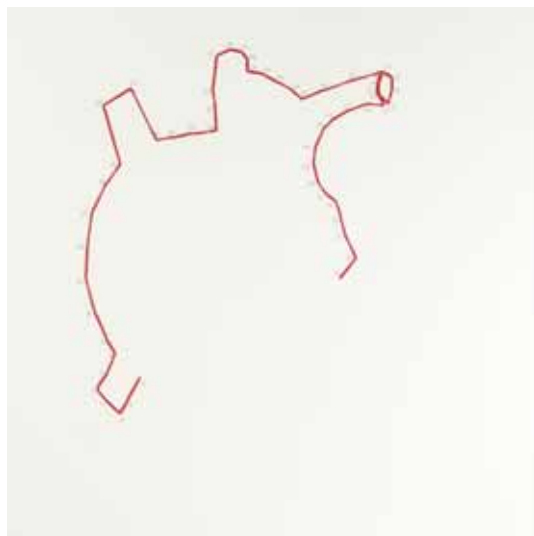
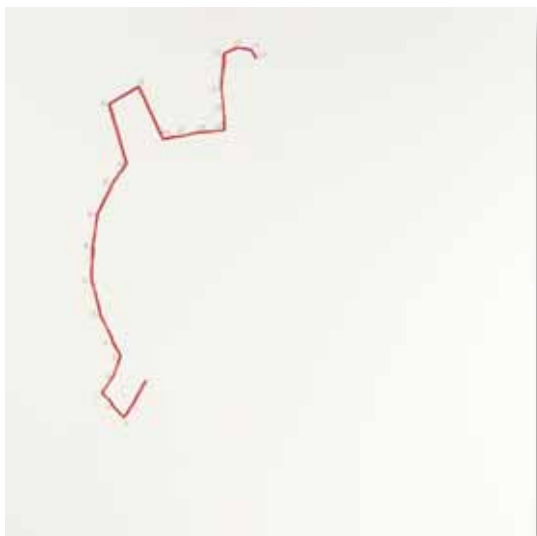
Sense marge d'error

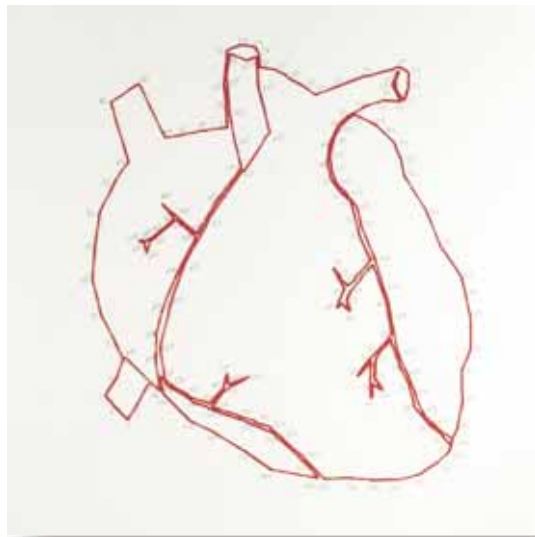
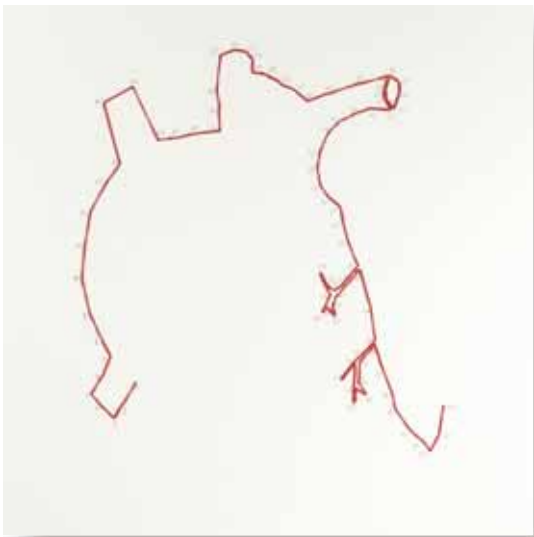
Llapis i fil sobre paper

2007

Teixir la història plana rera plana d'una manera sistemàtica, calculada, sense marge d'error.

Mirar atentament, però, i descobrir-hi la irracionalitat (del sentiment).

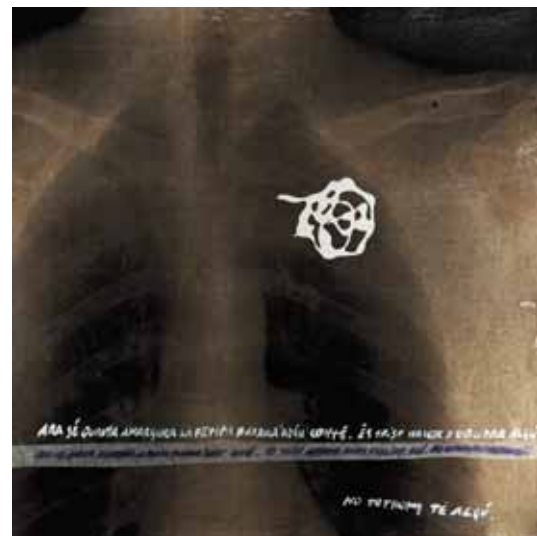

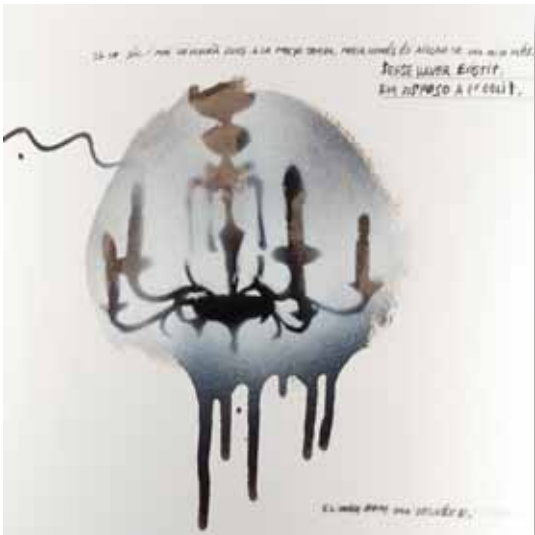
H.C.

No haver nascut no és excusa. Desirée R.
Mixta sobre paper
Març 2007

Desirée R. és nina i es disposa a viure una vida inventada. Però no per aquest fet, del tot irrellevant, deixa de ser irònica, vulgar i dramàtica. Desirée R. se'ns despulla sincerament per dir que no és diferent de qualsevol mortal. No existeix, però la seva vida no ha estat buida. Ha tingut un cos per contenir el seu nom, un cos que és lectura. Ha animat unes emocions que també són les nostres.

Nua sota el teu vestit, nena Desirée, t'exposes fins i tot a l'oblit. No haver nascut no és excusa...

Iban Calzada

(Martorell, 1971)

El circ mundial

Mixta sobre paper
Març 2007

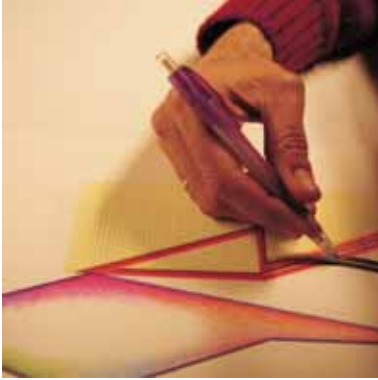
L'individu, en la seva condició d'observador, opina sobre el què està passant al seu voltant. En la seva acció, es troba en la necessitat de no poder deixar passar detalls per entendre el perquè del què l'envolta.

La capacitat de percepció de vegades és sobrepasada per la magnitud del que observem, enlluernant-nos i no deixant-nos veure els petits detalls, tant importants per saber per on va tot plegat.

"*El circ mundial*" vol expressar aquesta necessitat, per tal de valorar amb serenitat la situació global actual.

Josep Ripoll

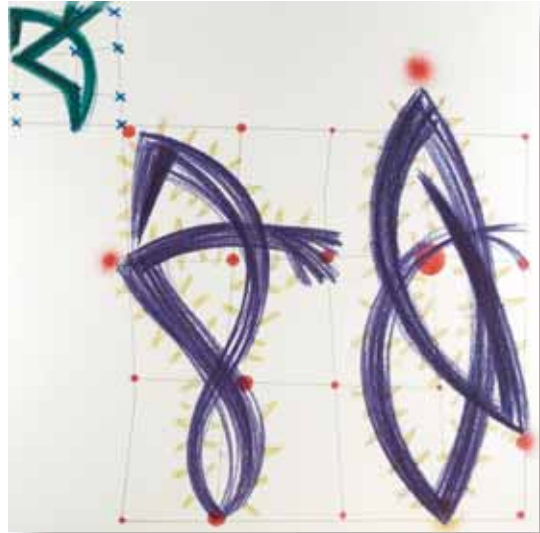
(Lleida, 1951)

Cal·licriptoescriptures
(*Criptografies cal·ligràfiques*)
Llapis de tinta sobre paper
Març 2007

Sempre m'ha emocionat la complexa abstracció de l'escriptura. La capacitat humana de pensar i d'idear uns signes arbitraris que, uns tres mil anys abans de Crist, van suposar la llavor del posterior desenvolupament del pensament humà. Em sento transportat a un altre món quan sóc al davant d'unes "tauletes" de fang sumèries d'escriptura cuneïforme, d'un jeroglífic egipci, de la fantàstica i evocadora escriptura xinesa o de la exquisida cal·ligrafia àrab. Tot plegat, conforma una obra d'art amb un enorme valor estètic.

Hom es demanarà quina és la relació que hi pot haver entre l'escriptura i la gènesi de la meua obra. El punt d'origen es troba en el teclat del telèfon. Ja fa uns quants anys que vaig adonar-me que quan marcava un número, el dit de la mà reproduïa un dibuix. Vaig començar a dibuixar la línia que recorria els números i vaig veure que sortien moltíssims grafismes diferents i que, si es volgués, podrien guardar un missatge secret. Només calia inventar un codi. Tot aquest descobriment em va portar a la criptografia, al fascinant univers dels missatges codificats, a l'enginy i al repte de la descodificació.

El text és un missatge de protesta, una crida al cel o al desert. És dir prou i no a moltes situacions quotidianes actuals, a les desqualificacions gratuïtes, al "tot s'hi val" si em reporta uns beneficis personals. Afegiria, aquí i ara, una màxima de Sèneca: *Corremos el riesgo de que por no querer pisotear a los demás, demos la impresión de que se nos puede pisotear a nosotros*. I no. Amb aquesta cita comença el meu text cal·ligràfic.

Maite Villafranca

(Lleida, 1962)

Volem compartir els teus somnis...

Mixta sobre paper

Març 2007

Sense catalogar...

Les emocions i els sentiments no són mai neutres, són un mirall de la condició humana: lluitar i donar-ne testimoni ocupa un espai de gran vàlua.

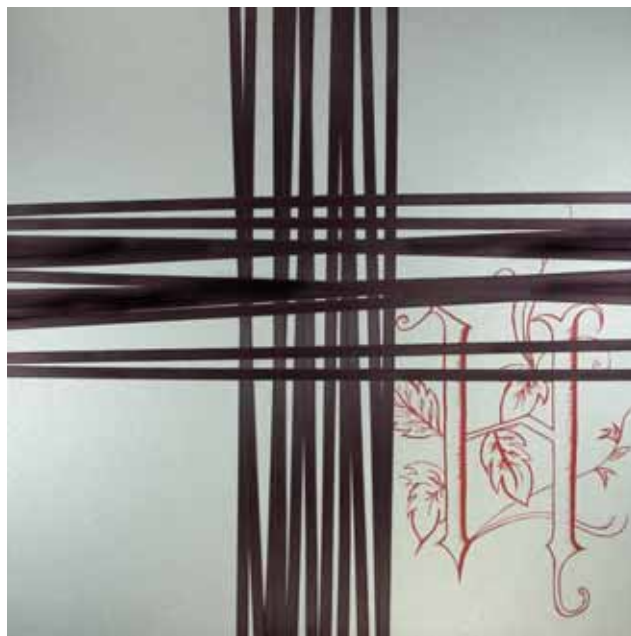
Montse Baraldés

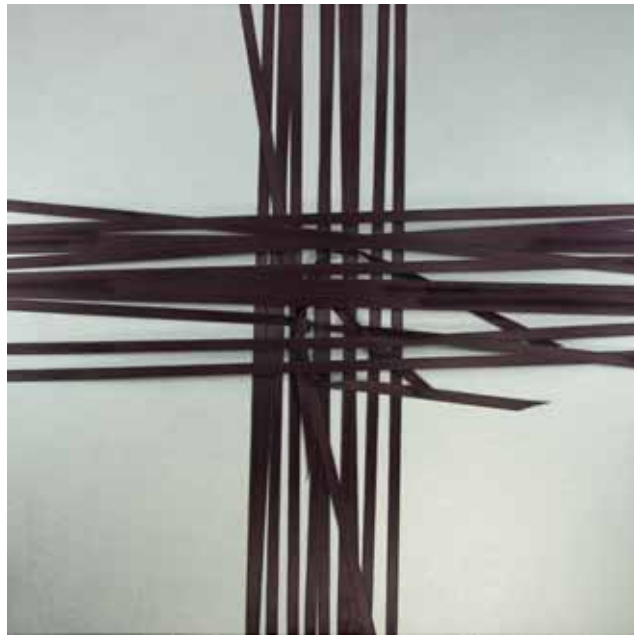
Històries

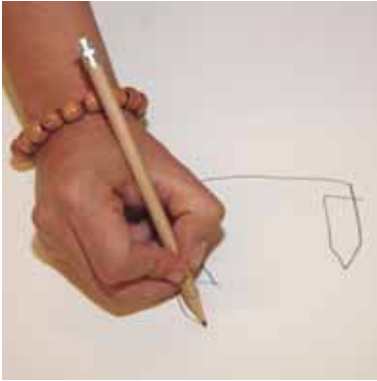
Tinta cal·ligràfica, esprai i cinta de seda

Març 2007

Aquest llibre està dedicat a aquelles persones que tenen paraules abraçades a l'ànima. Petites històries guardades en silenci...

Sílvia Colomina

Cercant la llibertat

Tècnica mixta sobre paper
Març de 2007

Cercant la llibertat intenta explicar una història sobre el fet de viure tancat en una casa. Les presons són a la ment i ens les construïm nosaltres mateixos, amb els pensaments.

Una arquitectura, un domicili. El podem considerar exteriorment o dins les seves parets. I és aquest interior el que es conta a *Cercant la llibertat*.

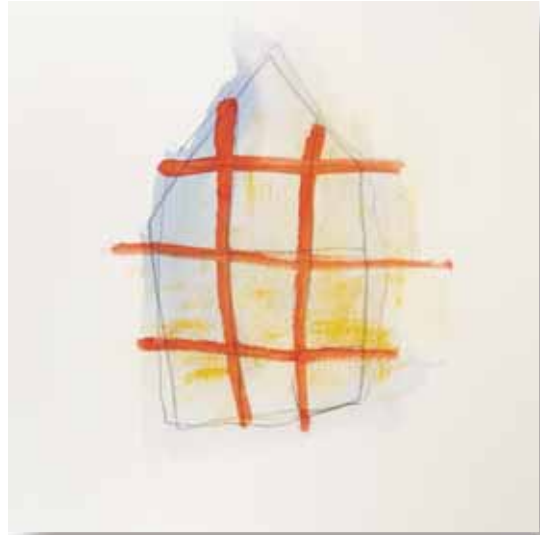
Una recerca sempre té una finalitat, així com també una història. En aquesta, la casa es va desmantellant poc a poc, es va destruint, per acabar amb el personatge sol i lliure.

La casa és un escenari, una realitat circumstancial. És, doncs, el nostre pensament el qui construeix una arquitectura.

La història comença amb una quadrícula que ens situa en un intent d'ordenació. Després apareixen cases. Però no hi ha cap tema en concret. Posteriorment, ja se centra l'atenció en la casa amb la quadrícula com a garjola. Els personatges van sorgint a mode de fantasmes, sense definició.

Finalment, la casa es va desfent, per acabar amb una figura sola i, ara sí, lliure.

Tensi Solsona

(Lleida, 1968)

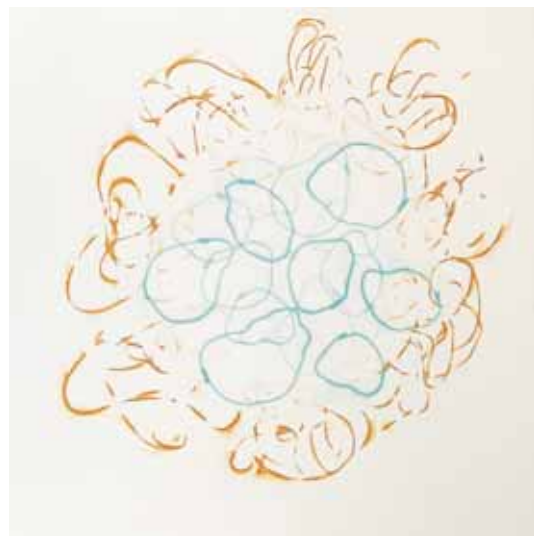
Viatge
Oxidacions
Març 2007

Uns materials, ferro i coure.

Una tècnica, la grafia dels seus òxids, el llenguatge de la matèria ...

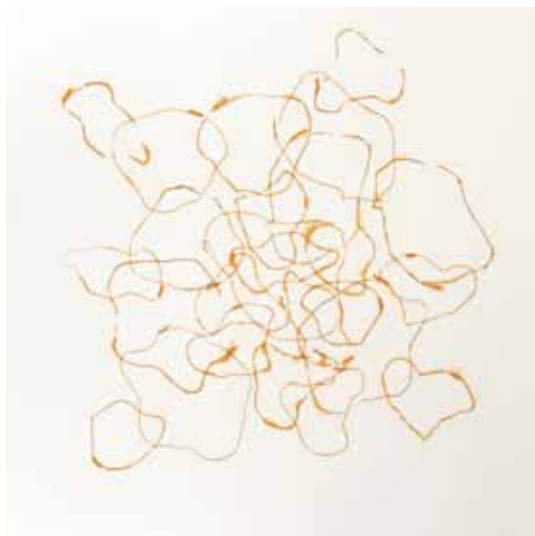
Un diàleg d'oposats, material / espiritual, concret/abstracte, simple/complex ...

La tensió d'un moviment.

Handwritten text in brown ink, consisting of six lines of illegible script. The text appears to be a list or a series of notes, possibly related to the sketches in the adjacent image. The final word in the last line is written in blue ink.

Llorenç Rosanes

(Lleida, 1974)

Lletania

Fotografia i estampació

Març 2007

Tant de bo algun dia us adoneu que el **vostre** melic no és res més que el centre del **vostre** univers. Però res més. No va més enllà de la ridícula.

PHOTO FINISH

Wearing a burka is considered to be a jail. However, there are women that say, depending on the country you find yourself in, that invisibility is the real freedom. The sonnet is a perfect and uncomfortable box where some of the great treasures of literature have been raised. The third law of Newton says that all forces of action on a body generate a force of reaction that is of the same magnitude, with the same direction and... in the opposite direction. The Gods, without the bungling of their prophets, would conserve all their magic. Plotinus said: "They are not two, the spectator is one with what he contemplates".

...A blank page, while imposing its silence it reclaims our cries.

If I was reborn, I would live more intensely, I would concentrate on the most important things in life, etc. If I had spoken to him that night, if I had noticed his eyes, if i had seen that he wasn't looking at me but that he was saying goodbye... forever. If I had allowed myself to be swept away by routine, if I had listened to my heart, if I had realised that I didn't love her, that I was with her because the inertia of the calendar is implacable and powerful; if I had said no...

...A blank page is the thing that most resembles a second chance. It is equivalent to being reborn; it is equivalent to speaking with a suicidal son and telling him the words that will save him... from himself. It is equivalent to putting an end to the middle of a story and having space to live and write others. The blank page turns us into a small god about to generate movement, about to write a story, about to give another chance.

Years ago the book "I think therefore I do not exist" was published. The book defends the idea that thinking too much means that we end up not doing anything. The theoretical aspects, the preparation, the calculation of all the possibilities, all of these things, very often, take the time from us that we should be spending on the action itself. This idea has been collected by popular tradition, poets, politicians, everyone... From Napoleon ("the best defence is a good attack") to Fabio Capello ("the best attack is a good defence"), the action, in any of its possibilities appears to be more productive than the simple, slow thought. We need to act, to defend ourselves from the intellectual shroud, and, as if we were modern-day Lazaruses, we must get up and walk.

...A blank page is a cry to our idleness, our fear and our prudence, to assist a carnival party.

A police file, a telephone survey, a driving school questionnaire, the register of the tele-shop, an exam at the official school of languages, messages to 7775, the calls to 11-8-88, the family book... Our life, encoded in data, in multiple answers and, in many cases encoded in lies, it occupies a big space in administrative files, and a big number of public and private companies. We are a succession of data, names, places, opinions, answers, preferences and questions. We are a profusion of lateral data, contexts, conjunctures and coincidences that say, even against our will, what we are and what we have been.

...The blank page is also a blank form, a place to leave the formula that most benefits us written in a place where we can respond to our most intimate questionnaire, a place where we can examine the knowledge that we have about ourselves, a place where we can start the book about our family ghosts. On a blank page the administrative words about our situation in the world can be given space.

There are blank pages that intimidate, that give bad vibes, that dissuade... They are blank pages that are false, blank pages in disguise, pages that show off a logo like someone who shows off their criminal record. These are pages that have been stamped at hotels, bars, companies, universities or councils. These are prisoner pages, pages that are like the livestock and the slaves, pages that carry the owner's mark like a warning, like a warning to sailors, like the copyright of their soul. The logo is like a receipt that the Devil gives to Faust.

...Writing on these pages is uncomfortable, one has the feeling that all the words written thereon will go towards increasing the benefits of the bank or finance company: because these pages have subscribed to a lifelong mortgage... and no one likes giving blood to a victim of the counts of Dracula.

The *horror vacui* or fear of the blank page is nothing but a euphemism. The really scary thing, the emptiness that we cannot stand, is that of our own existence. The Buddhists say that we are like a cylinder, and from the day we are born, society strives to fill it, to fill us. Custom, language, history, our culture..., everything is added to the cylinder that is us. But, as if there wasn't enough with all of this, desire makes an appearance; the desire to see the cylinder full. And we begin to dream, to long for the impossible. To sublimate these impossible desires, we displace them to consumerism: we think that a car, trousers or a Game Boy can help to fill us, to satisfy us; but no. Nothing fills nothing

can fill us. The Buddhists say that what we need to do is the exact opposite: empty the cylinder, destroy the desire, destroy ourselves, destroy the I... and obtain nirvana. Nirvana is the blank page for antonomasia. However, this blank page, this ontological silence, is only possible for a hermit, a monk or a stylite. From the moment that there are two people together, there is writing. Then writing is nothing more than commenting on the wonders of the world and the mystery of life. Writing is noticing details, in anecdotes, in people, in everything around us. Writing is magnificent fun, loyal company, and it is also a way of saying what think without being interrupted. Maybe we can't ever remove everything that has been put into our cylinder, maybe we can't ever destroy desire, or the I, but we can take the cylinder and empty it out onto a blank page. Then writing acquires an unsurpassable therapeutic function. Psycholinguistics maintains that, in terms of everything, "if you know it, you know how to say it". Writing, in this sense is equivalent to knowing ourselves and knowing ourselves is equivalent to knowing how to live with ourselves. We write what we are, and that way we know ourselves.

...Empty ourselves on a blank page will no ensure that we reach nirvana but it can help us to be happy.

The saddest activity for the blank page is when it contains four or five lines and the writer has already decided that he doesn't like it. The fate of this page is usually the waste paper bin or the recycling bin: it becomes a paper football —like a planet rung out by drought— an it ends up in a basket or on the floor. The other possibility is to turn it over and write something on (or behind) its back. But these texts are never definitive. A page with rejected words will never be definitive; it will always be subordinate, a punch bag, a flight simulator.

...These pages are not written pages, they are still blank. They are "blank pages with lines of writing" because the important thing is still the cleanliness the whiteness. We don't like mistakes and we don't wish to give them any kind of protagonism. Some badly made sentences could rob the soul of a blank page. Errors, like illness, failure or sin, have always been corruptors of witness.

...A blank page with the beginning of a story that goes nowhere is a page that won't go anywhere either. Normally invitations to a party or an exhibition, a concert etc., consist of cards that indicate, more or less, the same information: the names of sponsors, the announcement of the event, the relationship of the

participants and an indication of the venue, day and time.

Raymond Queneau, in 1947, wrote his style exercises. In this book he explains the same story in 99 different ways. He wrote it 99 times and not 100, which is a round number and would give it more of a feeling of being something finished, which was not what he wanted it to be. The reader must complete the final page, page 100. Page 100, a blank page, is an invitation, a way of saying to us that now we must be ourselves, with our own style, those who write version number 100 of this story.

...The blank page, in these cases, acts as an invitation without words. And we, out of courtesy, accept the gift... and write.

Anselm Ros, museologist from the l'Institut d'Estudis Ilerdencs (Institute of Lleidan Studies) asked 13 artists from Lleida to tell a story. They could use any language they wanted (photography, drawing...). The challenge? In a short period of time and with 25 sheets of paper, 35cm x 35cm, they had to tell a story. It had to be a new piece, a piece that was made *ad hoc*, that carried the stamp of urgency and recollected the beat of impulse. It was a chance to stand up to the blank page, like miniaturist: who condenses the creative process in time and space. The aim was to shorten the time period of creation and the area of action, and, as has been asserted to create a story. Result: thirteen artists and 30 days of work fighting against 25 blank pages and against themselves.

This project is like a combat in judo: it's important to move quickly, take the idea by the breast, bring it down and immobilise it. The gesture must pursue the beauty of the execution and efficiency of the action: hurricane and order, elephant and Chinese porcelain, a Ferrari in a funeral retinue, lightning strike with the force of a power station, the flash of the news with a machiavellian camera.

The stories that are presented here are a sixteen-metre race; they are more of an explosion than velocity. This catalogue is actually the photo finish.

Ramon Rubinat

Diputació de Lleida

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Lleida
Capital de la Cultura Catalana
2007